



Carrer Nou del Teatre, 16 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

ALGUN DIA ENS HO EXPLICAREM TOT
Irgendwann werden wir uns alles erzählen
Alemanya, 2023
Direcció: Emily Atef
Guió: Emily Atef, Daniela Krien
Intèrprets: Marlene Burow, Felix Kramer,
Cedric Eich, Silke Bodenbender
Durada: 129 min
Gènere: drama romàntic
Idioma: alemany
Subtítols: català
Data d'estrena: 04/08/2023



Passió i desig en un món que s'extingeix

Si la setmana passada estrenàvem *Más que nunca*, el drama intimista que va estrenar a la secció "Un Certain Regard" del Festival de Cannes de l'edició 2022 -i que encara segueix en cartell-, aquesta setmana tenim l'oportunitat, gràcies als insospitats atzars de la distribució, de descobrir la següent i darrera obra de la directora alemanya Emily Atef, amb la que va competir a la secció oficial del Festival de Berlin d'enguany. A més, Atef torna a signar no només la direcció sinó també el guió del film, en aquest cas no partint de material propi sinó adaptant el conegut best-seller escrit per Daniela Krien.

Algun dia ens ho explicarem tot es situa en un moment molt peculiar de la història contemporània d'Europa, l'agost de 1990 a la República Democràtica Alemanya. Aquell moment únic en els mesos de transició entre la caiguda del mur de Berlín i la reunificació formal d'Alemanya. Un període curt i excepcional en què els habitants de l'antiga RDA vivien entre la perplexitat per la descoberta del món occidental, l'alegria per la futura reunificació del país, els retrobaments de famílies trencades per la guerra freda i els interrogants cap a un futur ple d'incògnites. La pel·lícula d'Emily Atef està ambientada en una zona rural propera a Dresden, en dues granges que acaben convertint-se en un petit microcosmos de perfils i edats que veuen els esdeveniments ocorreguts de manera molt diferent. Però a més d'un fresc històric, el film d'Atef és també una tòrrida història passional, que es mou entre la irracionalitat d'un desig gairebé animal i la impossibilitat de dotar-la d'un futur raonable en aquell context, donada la diferència d'edat entre els dos amants, ella de 19 anys i ell de 40. D'aquesta manera, la pel·lícula bascula contínuament entre aquests dos eixos, el del context històric i el del desig passional. Això dota d'una tensió creixent el conjunt tot i que en alguns moments a la directora li resulta complicat trobar l'equilibri per evitar que un eix es dilueixi en

benefici de l'altre.

Un dels personatges més interessants de la pel·lícula és Johaness, el fill de la família de grangers al que la jove Maria enganya amb el seu amant. Apassionat per la fotografia, Johaness és ben conscient que el món i la realitat que està vivint acabarà desapareixent, i per això, en el segment final del film es dedica a retratar un paisatge i un entorn humà que s'extingeixen, com si volgués deixar-ne testimoni a través de la fotografia. I les imatges capturades per Johaness es rebel·laran, en la part final del film, com una prova inesperada de l'engany de la seva parella Maria.

Possiblement, el més discutible de la pel·lícula sigui la forma amb que està filmada la relació entre la parella d'amants. El desig es mostra de manera molt brutal, amb una fisicitat gens anecdòtica. Però les trobades, que cada vegada són més clandestines i en les que tots dos són perfectament conscients de la manca de futur d'aquella relació, també es dibuixen amb una submissió de la dona respecte a l'home molt difícil d'entendre. I la pel·lícula -hem de deduir que això a la novel·la original devia estar millor perfilat- no ho sap explicar prou bé.

En definitiva, llums i ombres d'un film que, no obstant, ens confirma Emily Atef com una directora molt interessant, un valor ferm dins el panorama europeu que caldrà seguir amb atenció els propers anys. *Algun dia ens ho explicarem tot* no és la seva pel·lícula més rodona, però és una obra que, en la seva imperfecció, mostra algunes pinzellades de bon cinema i ens proposa un viatge des d'una perspectiva original a un dels períodes més interessants del passat recent del vell continent.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona